

Diuenge XIV (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 6,1-6): En aquell temps, Jesús se'n va anar al seu poble, i els seus deixebles el seguiren. El dissabte es posà a ensenyar a la sinagoga. Molts, en sentir-lo, se n'estranyaven i deien: «D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, el germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?». I no eren capaços d'acceptar-lo. Jesús els digué: «Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva». I no pogué fer allí cap miracle; tan sols va curar uns quants malalts, imposant-los les mans. I el sorprenia que no tinguessin fe.

«I el sorprenia que no tinguessin fe»

P. Joaquim PETIT Llimona, L.C.
(Barcelona, Espanya)

Avui la litúrgia ens ajuda a descobrir els sentiments del Cor de Jesús: «I el sorprenia que no tinguessin fe» (Mc 6,6). Sens dubte, als deixebles els degué impressionar la manca de fe dels conciutadans del Mestre i la reacció del mateix. Semblaria d'allò més normal que les coses haguessin succeït d'una altra manera: arribaven a la terra on havia viscut tants anys, havien sentit dir de les obres que realitzava, i la conseqüència lògica era que l'acollissin amb tendresa i confiança, més disposats que els altres a escoltar els seus ensenyaments. Tanmateix, no fou així, sinó tot el contrari: «I no eren capaços d'acceptar-lo» (Mc 6,3)

La sorpresa de Jesús per l'actitud dels de la seva terra, ens mostra un cor que confia en els homes, que espera una resposta i al que no deixa indiferent la falta de la mateixa, perquè és un cor que es dona tot cercant el nostre bé. Ho expressa molt bé sant Bernat, quan escriu: «Vingué el Fill de Déu i va fer aquestes meravelles en el món de manera que arrancà del nostre enteniment tota mena de vida mundana, per tal que meditem i mai parem de ponderar les seves meravelles. Ens deixà uns horitzons infinits per al repòs de la intel·ligència, i un riu tan cabalós d'idees que era impossible de passar. ¿Hi ha algú capaç de comprendre per què volgué morir la

majestat suprema per tal de donar-nos la vida, servir Ell per a regnar nosaltres, viure desterrat per a portar-nos a la pàtria, i rebaixar-se fins al més vil i ordinari per tal d'exalçar-nos pel damunt de tot?».

Hom podria pensar com hauria canviat la vida dels habitants de Natzaret si s'haguessin apropiat a Jesús amb fe. Així, hem de demanar-li dia a dia com els seus deixebles: «Senyor, augmenta'ns la fe» (Lc 17,5), per tal que ens obrim més i més a la seva acció amorosa en nosaltres.